

PĂDURARUL

Sunt foarte, foarte supărat. Cât se poate de supărat: s-au găsit să mă trimită chiar acuma, de ziua mea (m-am născut la un început de zi, de săptămână, de lună..., dar sfârșit de an) într-un control inopinat la această pepinieră prăpădită, într-un canton silvic uitat de lume și de Dumnezeu. Iar acum – ce să fac? – verific inventarul pepinierii, am ajuns la pagina 3:

... găleți – 4 buc. Din care 3 buc. în stare avansată de uzură

Unelte pepinieră

- 1. Plug prășitor cu 5 sape (în bună stare)*
- 2. Discuitor manual, un buc. (în bună stare)*
- 3. Firmă pepinieră – 1 buc.*
- 4. Foarfece vie – 2 buc.*

Inventar cameră oficială

- 1. Pat din lemn – 1 buc. (în bună stare)*
- 2. Masă din lemn de brad – 1 buc. (-,-)*
- 3. Bancă din lemn – 1 buc.*
- 4. Ciarciafuri – 2 buc.*
- 5. Fețe perină – 2 buc.*
- 6. Pături lână – 2 buc.*

Arhivă

La arhivă se predă Tov. Pădurar primitor următoarele:

- 1. Regulament de pază a pădurilor – 1 buc.*
- 2. Calendar protecția pădurilor – 1 buc.*
- 3. Condică de serviciu – 1 buc.*
- 4. Schița cantonului – 1 buc.*

Inventar imobil

Se mai predă Tov. Pădurar primitor următorul inventar imobil:

1 (una) cameră de locuit 1 (una) bucătărie (menționăm că la aceste camere se găsesc un nr. de 12 buc. giamuri sparte de grindina ce sa deslănțuit în august 1957) 1 (un) grajd și un șopron pt. lemne, teren pt. puieți în supraf. de 40 ari.

Întorc pagina și – ce să vezi! – în loc de evidența populației arboricole, dau peste o poezie... Șugubățul meu de pădurar e poet! Parcă-l și văd, cu ochii imaginației, aplecat asupra mesei de brad, în acea „1 (una) cameră de locuit” (sau în camera oficială?), sugând sau rozând capătul plaivazului în așteptarea unei inspirații care nu mai vine... Pădurarul: un bătrân înalt, cărunt, uscățiv, trecut bine de șazeci. Iar în acea „1 (una) bucătărie” de serviciu, mult mai tânără decât el, molâie, nurlie și durdulie se învârtește în jurul axei sale, se dă de ceasul morții să facă de mâncare pădurărea... Cu atât mai avan, cu cât – iată – au inspecție de la Inspectoratul Silvic teritorial, în persoana subsemnatului. (Căruia numai de asta nu-iardea...)

Eu, de bună seamă, în C.O., camera oficială, pe acel „pat din lemn – 1 buc. (în bună stare)” – pe naiba: un biet prici făcut de pădurar din scândură negeluită de brad! „Ciarciafurile – 2 buc” în aceeași stare, îngălbenite și ferfenițite. Fetele de perină lipsese de la apel, iar paturile de lână „2 buc.” sunt de fapt o singură pătură de cai pricajită, slăbită și cu țesătura rărită... Întorc pagina (zic) și dau peste o poezie de pomenire. Voi afla întâmplător că pădurarul meu, dragul de el, își mai rotunjește venitul făcând câte una din astea, la ocazii: de dragoste (legătuială), de nuntă, botez sau înmormântare. Asta pe

care o am acuma sub ochi e un soi de bocet care se rosteste la căpătâiul mortului. Dar pădurarul meu nici nu face un secret din activitățile lui extraprofesionale. „Tot cimitirul dâns sat (n.n.: Cucuieții din Deal...) e plin cu *epitafe* dâns astea d-ale mele, și pe cruci simple de mozaic, dar și pe cele de bogătași, din marmoră neagră”, îmi va mărturisi el, peste vreo două zile, când vom sta în jurul mesei de seară, la un pahar de vorbă, tustrei. „Fă d-alea ca Mihai Eminescu, A.Toma, Radu Paraschivescu, Miha Dragomirescu!”, îl îndemna și buna lui consoartă. Dar, ce mai tura-vura, iată și „opera”:

*Veniți niamuri veniți frați
și de iel vapropiați
săi dăm ultimul salut
că iel au făcut ciau putut
(tăiat peste și:
că iel multe au făcut)
familie ndurerată
veniți del mai vedeți odată
Deacum nul veți mai vedea
aici pe lumea aciasta
Decât numan veșnicie
cu iel poate ca să fie
cari aici se pregătesc
și pe Dnezeu slujesc
Șiacum frați și voi surori
Și iubiți ascultători
Vă mulțămesc că ați venit
.....(indescifrabil).....
mați petrecut pânla mormânt
eu mă bag azi în pământ
și de cumva vam greșit
cît pe lume am trăit
eu vă rog să mă ertați
în samă să nu luați
șiacum ultima îndemnare
eu vă fac la fie care
să văn toarceți cu grăbire
la cel ce vă dă fericire
la revedere niom vedea
în împărăția sa!*

* * *

Dar iată că încep să mă cam plictisesc în această cameră (zis) oficială – poezia de pomenire m-a indispus total. Și cum cantonul se află chiar pe liziera pădurii, mă iau frumușel și plec după ciuperci și bureți. E o toamnă cu conduri de aur (chemat pe 20 octombrie la oraș, să citească într-un cenaclu, pădurarul meu a notat în condica de serviciu, mai spre coadă, „octombrie de aur”...), o iau mai mult ca o plimbare, știu că la vremea asta târzie nu prea mai sunt bureți în pădure.

Mă afund în codru ca în buzunarul încăpător de la șorțul unei zeițe blânde, o zână bună, și o țin tot așa, pe cărări bătătorite. Iată-mă însă împotmolit într-un hățiş..., ies de acolo tot zgâriat pe față de crengi, cu pantalonii ferfeniți de rugii care mi-au făcut dăre lungi și adânci în piele, parcă sunt unghii de iele... Altădată era plin de hribi/pitonci și păstrăvi/cuci, acum se găsesc doar popinci/opintici (la „carte” le spune ghebe). Până la urmă mă

trezesc la vreo 5 km de canton, cu vreo doi pupi de păstrăv în buzunar, iar soarele care mai deunăzi se afla la chindie, stă acum să scapete peste culmi. Eu îi zăresc doar zâmbetul lăbărțat printre arbori, arbuști, realizez cu o umbră de îngrijorare avansarea serioasă a umbrei.

Stau ca prostul și nu știu încotro s-o apuc – ditamai inspectorul! – nu-i pot spune pădurii că eu sunt mare mahăr și m-am rătăcit, să mă scoată ea la liman. Mă trezesc într-o poiană pidosnică, cu crăițe sălbătice atinse de brumă, de-a dreptul sticloase. Dar frumoase ca niște bibelouri roșu-portocalii, stropite din belșug cu frișcă. Un nor negru și greu, rău prevestitor, stă parcă din moment în moment să-mi cadă în cap, duh strivitor. Mă împiedic de-o rădăcină urâtă și neagră, o cioată a unui copac lovit de trăsnet (e tot ce-a mai rămas din el), ca un șarpe apocaliptic, șarpele uruboros... Apoi se porneste fără veste și fără îndurare vântul, un curent nelumesc ca un duh zglobiu care mă zgâlțâie și mă înfioară. Fac imediat piele de găscă, părul mi se ridică măciucă.

Și deodată îmi apare-n minte pădurăreasa, reală întruchipare a idealului de frumusețe al bănățeanului: grasă și frumoasă. Deseară iar mă trezesc cu ea în pat iar a doua zi pădurarul îmi va istorisi cum *s-a trezit el* pe la unu noaptea singur singurel în patul conjugal, cum n-a mai putut ațipi defel, iar pe la trei-patru dimineata apare și femeia, îngenunchează la piciorul patului de parcă ar vrea să se roage... Dă la o parte velința aspră de lână și-i pupă laba piciorului drept... „Ce să înțeleg eu dâns asta, dom inspector, spuneți-mi dumneavoastră, că sunteți om cu carte... Când îiți pupă nevasta mâna sau piciorul??” „Nu știu, dom pădurar, de un-să știu eu, că nu-s însurat...” (îi răspund). Iar în gând: E semn sigur că te înșeală, vițel bătrân ce ești!

„Scâncește și scheaună moșul la mine-n poală ca un june cățel!” îmi zice aseară pădurăreasa, căteaua. Ca să-și poată face mendrele, să-și alerge ea cracii pe coclauri, îi pune seară de seară somnifer în farfuria cu ciorbă, iar el doar me buștean. Dar nici moșu nu-i chiar așa prost cum pare, a simțit el în mâncare gust de medicamente și atunci i-a zis: Dragă nevestă ce-ar fi să mâncăm noi seara împreună, din aceeași farfurie?!... Tata meu cu mama mea așa făceau!

Pădurăreasa: o cloșcă grasă, oțărâtă, neudată și neouată (când eram mici, soră-mea a zis odată: aș mânca singură o *cloșă* grasă! Iar mama ne învăța că, dacă pe o găină o apucă din senin nebuneala și vrea să zacă fără motiv: fără ouă sub dânsa, s-o muiem de câteva ori cu capul într-o găleată cu apă rece, că-i trece...). Cam așa stă treaba și cu gazda mea din pădure: cotcodăcește toată ziua în gura mare, dar fără nici un folos, cloșcă grasă și nimfomană ce e: „Sunt și eu femeie, dom inspector, cine să mă gâdile și pe mine când mă mănâncă între degetele de la picioare..., să-mi ia din când în când temperatura?...”

* * *

Printre hârtoagele de serviciu ale pădurarului dădui și peste vreo trei scrisori pe care cioara de pădurăreasă le scrisese pentru „scumpul și iubitul (ei) soț”, pe vremea când acesta urma cursul de pădurari în Capitală:

1. Scumpul meu soț

Am așteptat cu multă nerăbdare scumpele tale rânduri și văzând că nu primesc m-am gândit să-ți scriu eu. Am vrut să scriu aseară, dar a venit Lidia cu Ghițișor să mai stea la noi la aier, că joi se duce Lidia la Buzias la băi. Și pentru că m-am sculat mai de dimineată ca de obicei, m-am gândit ce-ar fi să mai stau de vorbă cu prea iubitul meu...

Află despre a ta fam. căci până în prezent ne aflăm bine. După cum știi, ăl mic a fost puțin răcit când ai plecat tu, dar acum e mai bine. Sâmbătă am copt în cuptor pentru Crâsmărița plăcintă și colac să mai fac și eu amarului un ban eri noapte n-a durmit copilul deloc a primit tempertatură și eri ia dat sanitaru jum. Penicilină iar după jum. oră și-a revenit copilul sa jucat mult și a mâncat bine acum a vesel a durmit toată zioa de la 11 cum lam culcat aseară.

... Am întrerupt jumate ora scrisu căci am trebuit să dau lături la porci de mâncare la capre le-am muls s-a sculat copilul iam dat iar sulfamidă mâncare a veni sanitaru și ia dat penicilina sau sculat toți și au început larma lor obișnuită.

Martți după masă am pus cartofi am cărat câte o jum. sac de câteva ori avem o bucată bună și vecina Sofia a spus că ne mai dau și ei un mic lot în Dealul Fârzii și am de gând să pun dar aș fi mai bucuroasă de cucuruz. Pe aici a tăt ploiat lotul nostru e ud nu știu când am să-l pot pune să face ceva sau nu să face dar noi suntem datori să muncim. Pepinera e cultivată aproape în întregime dar puietii mai trebe săpați a doua oară. Am mai primit în luncă o bucățică mai puțin de un lanț chiar în marginea dincoace de sat secret. și Tică când au împărțit meu dat a treia partelă dar preș. a schimbat cu Gaiță ăla schiop care se cam dă la mine dar mam păstrat integral.

De când ai fost plecat tu scumpul meu am fost mai mult tristă cu toate astea și me tare dor de tine nu știu ce am să fac 7 săpt. lipsită de mângăeria și prezența scumpului meu soț iubit.

2. Scumpa și iubitul meu soț

Află scumpa mea comoară iubită fericirea și mângăierea sufletului meu că am primit scrisoarea ta plină de căldură și dragoste prin care mam bucurat aflând că te afli sănătos și bine care sănătate țe dorim si noi. Am cetito și recitio de zeci de ori și tot mai mult îmi arde și mă dore inima în pept de dorul și dragul tău.

În timpul vacanței mam ocupat pre puțin de tine mai mult țam dat de lucru a trecut și ea ca o zi bună de când ai plecat mise pare un an și când mă gândesc că mai avem 6 săptămâni pierd toată puterea și mă năpădesc lăcrămi amare că atâta timp să fiu eu lipsită de prezența alesului inimi mele să nu aud vocea lui a blândă și privirea dulce care mă făcea să uit de tote năcazurile acestei veți.

De alt fel noi suntem, bine cu toți tăticu e dus de eri dim. la oraș până în prezent nu sau întors iar eu singură cu copii, cei mari sau sculat au mâncat și sau dus la joacă pe cel mic lam alăptat și lam culcat să am liniște să pot săț scriu Nelu meu scump și drag câteva rânduri înlăcrimate. Deocamdată am cam terminat cu însăsmân-

țatu mai mau chemat sătenii la molărit dar nu au vopselele cumpărate. Sper că bani de tren tăt am să pot câștiga să pot veni o dată la tine e drum lung până acolo în capitală iar biletu e scump până acuma nam cumpărat purcei din târg de la Făget pentru că sunt tot scumpi. Copiii stau cu buna și sunt cumiți. Am fost săptămâna trecută pe la fratemiu e bolnav în dispensaru comunal de câteva zile slab de putere dar eu zic că la el nu e altceva de cât pacea sufletească căldura căminului care lipsește nu are cine săi mai însenineze și lui viața s-ăl iubească s-ăl mângăie că el nu are parte de fericirea și bucuria care o avem noi unul de altul că nu am vrea să trăim o zi unu fără altul mulțumim lu Dumnezeu pentru faptul acesta nespus de mare pe care nu tăt natul îl are, el să fie cu tine în toate zilele veții tale de pe acest pământ.

Am întrebat pe Vlăduț ce săi scrie mama lu tata și el a zis săi scri lu ticu meu de găște și de cocos că nu ne mai mușcă așa rău de când neam făcut și noi mai mari iar Mia a zis spune „cialutări dă pă mine Mia”. Te sărut cu mult dor și drag a ta soție Bombescu Aristița canton 222 aștept răspuns ARU urgent. Da uite că acuma pică și tata a primit brânză din sat și nea tras o mămăliguță pe cinste neam îndestulat cu toți și eu mam gândit la tine că cum ai mai fi gustat și tu cu noi așa bunătate salutări și dân partea lu tata.

3. Preiubitul inimi mele și mângăierea mea scumpă

Poți afla căci prin voia Tatălui din cer ne aflăm bine sănătoși cu toți. În sara asta când am venit din grădină că am pus restul de ceapă cu vecina Sofi și apoi iam ajutat și eu puțin mă spălăm când văd că apare Decebal poștașu de departe lam întrebat până nu trecuse șanțu sper dom poștaș că de data asta aveți ceva și pentru noi că de când vam așteptat da aveți zice el o scrisoare răcomandată dă la București. Mam bucurat foarte mult de și cu mare întârziere aflând că ai ajuns bine și în pace mea fost tare șod de întâmplarea cu trăsura cu care vați trasportat tu cu colegii tăi legănându-vă prin bucurești. Eri și alaltăieri am pus porumbu cu Arsenia de la Hăuzești eri după masă singură că ea sa dus acasă să dea drumu la capre că moș Lae îi la Banea la vaci. Sa lucrat destul de rău că a fost cam ud. Când să încep lucru mă trezesc cu ăla lu Leba ăl tânăr că o fi co păți la trimis președ. că îi dă lui so pună partea de către tufe iar eu miam zis bine că vreau să mil ia și pă-sta așa rău cum e după ce m-am chinuit am arat și grăpat. Iar la urmă a zis lasă mai bine punel tu că ești femeie singură de parcă ar fi vrut să zică văduvă și sa cam dat la fizicu meu. Cu molăritu e tot așa sătenii nu sau mai loat vopsele de la oraș aștept răspuns și me tare dor de tine te sărut cu mult drag de mi de ori Aristița.

4. Scumpul și mult doritul meu soț

Mam bucurat f mult astăzi primind scrisoarea mult așteptată din mâinile scumpe ale prea iubitului meu soț. Mam bucurat că ai ajuns în pace cu bagajele grele pe care lea-i avut dar îmi pare tare rău că a trebuit să stai în vagonul rece, tu ce mai faci cum te afli nu tea-i răcit scriem cum mai stai cu sănătatea. Mă bucur scumpul meu soț că stați bine cu masa, mai complectează și tu cu ce mai ai de acasă și mai cumpărăț nuți pară rău după

bani vreau să te aud că teai îngrășat scriem câte chile ai avut când ai ajuns la capitală.

La plecarea ta am rămas în gară cu inima ndurerată lăcrămând și ridicându-mi guleru la palton să nu mă vadă copiii și călători că plâng după tine iar când am ajuns acasă mam dus la Sintesti în problema aceea mam dus la Sfat tov. Președinte era la Zorani și Secretaru la Făget mam rugat de agentu agricol dar el nu avea ștampila și registru agricol. Ia-m dat în grijă lu tata să scoată actele și să ți le trimită urgent la Buc. Nu știu ți-le-au trimis nu ți le-au. Când am eșit de la sf. am mers la gară și am fost perdut tren. de 12 iar atunci am făcut o vizită la Ghiță acasă era Felia lui și Sâlvia acasă sau arătat bucuroase de față cu mine fratemiu se simte tot mai rău. Mau întrebat dacă am tăiat porc iam răspuns că nu am tăiat dar avem slăină destulă slavă Domnului avem dă toate. La întoarcere am venit cu cursa de muncitori am fost cam puțin nea scuturat de am crezut că creierii din cap și inima sa mișcat de la loc toate femeile sau văitat.

Scumpul meu soț doresc ca mângăierea și pacea să te însoțească în clipe de tristete dar ca să fiu sinceră am cam fost și eu cam în dureri și am fost slabă mai mult de dorul tău fericirea și bucuria mea dar acum de vreo 3 săptăm, de când sa mai încălzit mă simt bine și am început să mă în gras am 52 kg mam cântărit sâmbătă la moară în sat.

Așa dar alesul inimii mele să fi liniștit că totul e bine mai e câte unul flăcău văduvoni sau bărbat de muiere caremi face curte cum să zice la voi la oraș dar io nu mă las la ei să mă badjocorească că sunt fimee sirioasă. Mam întristat că zici că nu primești toate scrisorile dela mine eu țin răspuns la fiecare scrisoare încă Dumnica trecută ța-m scris din propre inițiativă cu asta cu tot cred că ța-m trimis cred 10 plicuri în total. Am înțeles că ai cam terminat finanțele iar spun acu o vorbă daia da voastă dă la oraș. Nici io nu stau pre bine cu banii mai am 47 lei săi cumpăr bocanci lui Vlăduț pentru cheltuielile cășii mai fac câte un bănuț cu zugrăvit tu să ști că ce mânca avem iar bani ne trebuie numai pentru zahăr oriz și alte mănunișuri. Cu dentistu am terminat vineri am înbrăcat 3 și una plombată cea fost mai principal. Ma ținut până la urmă și sa dat la mine dar io nu și nu. Azi am zugrăvit la Cornelia Măța de gratis (drăguța ta dât tinereti) iar la sora mea am zugrăvit tavanu de două ori da me destul de greu să ajung în comună iar aici ce să zugrăvești coaja copacilor sau pelea ursului dâן pădure? Mai sunt chemată în vro 4-5- locuri vineri merg la Hăuzești la familia Puric da la văduvoni nu mai molăresc că o zâs unu că mă molărește el pă mine. Vei mai ști comoara mea dulce că avem de ieri cursă închisă până în sat numa să vină pre iubitul meu soț acasă să ne cărărm cu ea la oraș. Nici numi vine să mă gândesc că încă 2 luni mai avem cred că e un an îmi arde inima după tine alesul inimi mele și mă dore de dorul tău faceț cum știț și veniț acasă de Paști cu toți colegii tăi oameni mari viitori pădurari.

5. Dragă Neluțule

Află despre noi că ne aflăm bine eri spre marea mea bucurie am primit scrisoare de la tine prin care ma-m bucurat că ești sănătos și o duci bine doresc ca brațul

cel tare al Domnului să te ocrotească și să te sprijinească să te mângâe când ești întristat. Meai scris că ție tare dor de noi nu pot să mă exprim cât de tare me dor de tine comoara și împlinirea vetii mele nu este noapte de la Dumnezeu de când ai plecat și nea-i părăsit să nu te visez azi noapte team visat parcă mergeam pe un drum cu sora mea Eva și printre mulțime am zărit chipul tău blând și scump team îmbrățișat și sărutat cu sete și când mam trezit eram, tot singură copilul plângea de mama focului nu mai pot de dorul tău comoara inimii mele când mă gândesc că au trecut abia 2 săptămâni și mai sunt 6 de curs nu știu cum o să mă descurc și ceam să fac de dorul tău Nelu meu scump. Sărut pe Samuel toată ziua și chiar și noaptea când se trezește micuțul gândindumă că seamănă cu tine leit noaptea când se trezește micuțu strigă tata tata mama și baba rar de tot numai tata-tata parcă ar ști și el sărmanul că esti departe și acum în timp ce scriu îl aud țipând tata papa de mă doare inima când îl aud. Pentru Vlăduț și Mia nu te mai consuma atâta nuț-i mai fie așa tare dor căs copii răi și nu ne ascultă, pe mama și pe tata. Timpul pe aici e mai mult ploios puține zile a fost frumos cu adevărat sa stricat drumu și nici cursa nu mai merge până îl repară și se stoarce de apă.

Spunemi ce să fac cu paltonu săl descos haina de la costumu vechi e la tine că nu se găsește pe acasă. Spunemi de asemenea dacă săți trimit bani îi cumperi tu lui Vlăduț costum de marinar că tare mult își dorește bietul de el iar eu nu călătoresc niciunde și nam de unde săi iau. Nemaivând loc de scris te sărut cu mult dor și drag a ta soție Aristița care te iubește mult nespus. Am primit eri de la șeful de post vro 20 kg fa. albă un sac de cucuruz despoiat unul de cartofi niște fasole și un șonc de porc așa că avem ce ne trebuie să fi liniștit.

6 Scumpul și doritul meu soț

Află despre noi în puținele mele rânduri că ne aflăm binisor. Acum săți spun despre fie care în parte. Mama a plecat vineri seara acasă cu o căruță până la Făget. Vlăduț după cum ai și visat cu el rău a căzut după o jireadă de paie și i sa sucit o vână la piciorul drept lam chemat pe moșu Damian să io pună la loc iar acu merge bine. Mia zice vine ticu meu acace cu motoreta și duce ceva la copii cuminți. Sami crește ca din apă e grăsuț șade bine în capu oaselor dinții nu iau dat să răsără iar în picioare puțin de tot se sprijinește altfel e vesel nevoie mare toată ziua bate duba și strigă în gura mare tata-tata și când îl întrebi ceva face cu căpușoru lui scump. Mia-i cerut săți scriu de toți și toate iar acum eu ce să fac? iacă îți scriu. Lușu e bine își face serviciu și capătă porție dublă de mâncare numai Penița a fost bolnavă de Dumnică seara a sângerato acea Mon și tot nu sa făcut bine sa umflat la burtă iam dat sare amară diană gемеа sărmana ca un om iar eri noapte spre zio a murit. Când leam spus la copii nau vrut să creadă și au zis cu toții biata Penița noastră a dat ortu popii pe cine mai avem noi de acum pe lume să ne dea nouă lăptic bunuc. Și zice Mia hai copii săi spunem lu acea Laie iar vecinul Nicolae când a auzit că copii mei nu mai au vacă ia dat lacrimile de parcă nar mai avea nici mamă. Azdimineată a tăiato a luat pelea

de pă ea a găsit o lovitură și spunea acea Laie că de aici i se trage. Păcat de ea ar mai fi avut câteva zile până să fete iar ugeru îi era plin de lapte. Mam interesat să primesc ceva despăgubire la veterinaru din sat nu era acasă ceilați de la sfat meu spus că pot primi numa dacă am plătit adasu iar nevasta lu Niță a zis că primesc 80 lei acu să văd îi primesc sau nu. Timpu pe aici sa mai încălzit la copii nu leam cumpărat hăinute banii ia-m cam stricat tot pentru ei. Azi am fost la doamna preuceasă iam făcut o cameră cu rolu mai cumpără și tu niște roluri frumoase dânc capitală și două lini și linie dublă pe colț că așa se poartă acu și ea ma întreat cât coastă iar eu iam spus cât vrea ea și atunci preuceasa mea dat niște meră și mere de stup ½ litri.

7. Scumpul și mult doritul meu soț mângăerea și fericirea veții mele

noi îți dorim succes la învățătură să te ajute Bunul D-zeu la examene să le treci cu bine pe toate să ne vii acasă domn mare și sănătos. În sara asta când am venit de la vărui la vecina Victoria tăticu zice am primit o scrisoare și atunci îmi dă o poștală de la Lidia am citito în fugă și iam zis numai atâta undei scrisoarea de la Nelu meu? Aveam eu așa o presimțire că îmi scrie preaiubitul inimii mele cum zice la carte acolo în Cântarea Cântărilor. Deși eram moartă de foame am cetito de 2 ori la rând apoi am mâncat cu Vlăduț și mam pus să stau de vorbă cu comoara mea scumpă și mult dorită că nu mai văd să treacă și peste tine iubitele aceste zile grele de despărțire și învățătură mare apoi să te văd iarăși la față și săț sărut ochi dulci obraji înbujoară de bucuria întâlnirii și săț-i sărut mâinele acelea care meu scris mie și miau făcut atâta bucurie în viața asta trecătoare. Dar din scrisoarea ta înțeleg că ești puțin bolnav sau nam înțeles eu cum trebe Vlăduț cu Mia nu uită niciodată seara să zică Îngerelu iar dupaia zic ajută Doamne Isuse pe tăticu nost să poată învăța toată știința dă pă lume îl păzește tu de orice și fi și cu noi cu toți. Mia e cea mai vrenică se tot spală se îmbracă și se gătește zice merg și io cu tine la oraș la ticu meu. Scriemi dacă vrei să iau și copii cu mine când o fi să venim la tine. Dragule, ne-ai scris să ne pregătim de călătorie. Am 2 rochii noi dăscălița îmi coasă bluza crem și fusta roșie care am avuto la Paști așa că am destule cărpe pantofi care îi am sunt încă buni nu mai îmi cumpăr nimic. Lui Vlăduț însă trebuie să-i iau sandale de la cooperativă și pentru Mia dacă mă hotărăsc să-i duc cu mine dar atunci cumpără-i tu deacolo sandale No. 22-23. Pentru escursia la tine în Capitală ce mâncare să-mi iau de acasă? scriemi te rog iubitele. Acum nemai având loc de scris te sărut cu mult dor și drag a ta soție care te iubește te dorește m. de tot. (Iar pe margine:) Cumpărâmi te rog șosete iar la copii trei șfert sau șosete scurte.

De altfel cam toate scrisorile au ceva însemnt pe marginea rămasă, o urgență sau vreun lucru pe care adresanta l-a uitat: „E ora 12 și 12 m. Te cuprind și te sărut de m. de ori cu mult dor ARU”; „E ora 10 și 50 m. somn dulce și te înbrățșez cu căldură și te sărut de mii

de ori”; „Te sărut cu mult dor și drag a ta soție care te iubește mult m.de tot”

* * *

Iar pădurărică al nostru (moș'lică) a încercat în repetate rânduri să trimită poezile patriotice sau partinice la Scânteia mare și la Drapelul roșu („Dărăpelul”, îi zice el). Dar ăia l-au respins de fiecare dată, constant, fiindcă moșul e nițel vițel și de tot agramat: El scrie exact așa cum aude cuvintele, n-are pic de simț gramatical. Dar nici nu te poți aștepta la mai mult de la unul a cărui întreată pregătire școlară se rezumă la două clase, una românească și una ungurească, plus cursul acesta de pădurar (născut în anul 1901, și-a făcut „studiile” sub austro-ungari). Un lucru, însă, e cert: subalternul meu scrie mult mai citeț și mai frumos decât mine, nu doar caligrafic, ci de-a dreptul ornamental. Mare păcat că nu pot reproduce aici câteva rânduri scrise de mâna lui – mă chiar bate gândul s-o fac. Iar semnătura..., ce să mai vorbesc, autograf de ministru! Când își pune poetul crescător de puieti apostila, face un ve ca un dublu-ve, peste care suprapune un ge cu cap rotund și îmbârligat... Ce mai, e mare maestru la semnat!

*

Peste ani și ani, când pădurarul poet va fi căzut la pat, voi afla de la colegul meu, inspectorul de sector că moșul e vizitat zilnic de doi pitici ca din poveste, unul cu fes albastru, iar celălalt cu fes roșu, o pereche de spiriduși... Poltergeist, duhuri glumețe și jucăușe. Mai apare apoi, sporadic, un grup de ofiteri, însoțiți de doamne în crinoline cu voal, care se învărtesc împreună, într-un vârtej amezător, într-o mare sală de bal. Pădurarul mergea și acum în pădure (cu gândul...) însoțit de cătelușa lui, Pușa, iar apoi îi povestea nevastei peripețiile lui: cum au fost atacați de lupi sau de mistreți, întâlniri de pomină cu hoți de lemne și braconieri. Avea și un nepot plecat în lume, de care își amintea mereu, cum s-a luat o dată copilul de 5 ani după el, când a plecat în pădure... Copil isteț, dornic de cunoaștere de când era atâtica, el nota în caiete de școală, pe pagini libere, tot ce auzea de la bunicul lui: povești, întâmpolări, cugetări. Cum s-a atinut după el, pe nesimțite și cum Pușa l-a mirosit după kilometri buni, când pădurarul se adâncise bine în codru, împotmolit în propriile gânduri ca-ntr-un desiș de pădure.

Tot din vremea aceea, își amintea cum căzuse un șoricel din plafon, prin tencuiala roasă, iar Vlăduț, care nu mai văzuse în viața lui așa ceva a început să strige în gura mare măt mic! măt mic! Iar când o găină făcuse ouă, zăcuse și scosese pui pe acoperișul cotețului, l-a trimis mamă-sa la el să-i anunțe evenimentul și să-l roage s-o ia cu tot cu pui de acolo, fiindcă Moșul era mai înalt. („Moșul” nici nu prea era moș pe vremea aceea, era bărbat falnic ca un copac, dar nevasta așa-i zicea, încă de pe atunci). Și vine Vlăduț la tăticul în graba mare, rostogolindu-se ca o mingiuță, rotofei și vioi cum era, și-i zice vino tăticule că o fătă cocoasa un pui!

* * *

... Și atunci se trezi în mine nepotul de pădurar care eram - că și uitai să vă spun cum stă treaba - , amintirea bunicului meu care m-a trimis la Silvicultură, având el pe-acolo, pe la Brașov, niște foști inspectori ajunși

profesori universitari, care însă, când a ajuns să ia legătura cu ei nici că mi-l băgară în seamă. Uitaseră pasămite ospetele, ostropelurile și ciulamalele, bureții împănati cu carne de vânat și i-au transmis că să vezi, nu știu ce, nu se poate aranja nimic, băiatul trebuie să învețe carte, să fie om de nădejde al patriei socialiste. Numai că nu i-au zis ia mai du-te-n brânză de moș tăgârță pădurarul, ce avem noi cu tine, ditamai profesorii, iată că ți-am mâncat mâncarea și am luat-o valea... Și atunci am fost nevoit să mă pun cu burta pe carte, am dat examen din Botanică scris și oral (plantele trebuiau desenate-n culori), din Analiză matematică și Geometrie analitică, Trigonometrie... Cei de la liceele silvice picau pe capete, n-au reușit să treacă bariera examenului scris și de invidie au făcut-o lată: Au făcut un chef monstru venind în puterea nopții-n cămin, numai să ne deranjeze pe noi, cei care aveam a doua zi examen oral. Am dat și peste caietele mele din copilărie, în care-mi scriam „memoriile” (la 8-10 ani!), tot ce auzeam de la Bunu notam într-o agendă veche și terfelită, dar mai ales în caietele de școală, pe paginile rămase libere. Acolo am găsit și prima mea încercare „literară”: „O peștită găinușă/Scurmă harnică-n cenușă/Biete note chinuite/ Dospeste-un cocos în gușă”... Apoi una mai matură: „Foșnește codru-n note muzicale/Pe marea mea în freamăt de argint/Tresar pe zări livezile în zale/Te vând copilărie și te mint...” Și povestirea intitulată „Pe urmele bunicului”, prezentată ca temă la Literatura română. O frunzăresc acum și dau peste câteva pasaje interesante, copilărește interesante... „Eu eram de mult hotărât ca la prima ocazie să-l urmez în ascuns pe bunic”... „Bunicul era de acum bătrân și nu mai putea să meargă și iarna în pădure, deși o iubea atât de mult”... „Iar eu mă pregătii în ascuns pentru orice fel de aventuri care puteau să aibă loc..., toată noaptea visasem numai întâmplări năprasnice”... „Fără să simt am ajuns în pădure: eu înapoi, bunicul cu o *depășire* de vreo sută de metri”... „Dar acum luă o măsură *precautivă*”... „Se auzi lătrat furios, apoi *schelălăială scâncitoare*, iar apoi un urlat prelung”... „Totuși, după o *cugetare fulgeră*, se trase și el înapoi în tufăriș. Ne despărteau mai puțin de doi pași și o tufă de jnepeni jerpelită”... „Dacă nu se petrecea acest lucru, nu se putea ști urmarea groaznică a întâlnirii cu jigăniile”... „Câinii cu ochi de jar au stat un moment pe loc, să adulmece văzduhul. Poate ne-au simțit și pe noi, nu doar cățelușa, poate nu. Însă un urlat îndepărtat de chemare îi determină să se întoarcă cu pași grăbiți din drum. Bunicul luă cățelușa în brațe, și plecă spre casă, lăsând baltă vizita în împărăția de aur verde a codrului”...

Povestirea are un sfârșit pozitiv, cu happy end: băiețelul reușește să se strecoare neobservat înapoi în casa bunicilor și se ascunde sub duna de pene, după ce aventura cu lupii din pădure se termină cu bine; în plus minciuna pe care o servește bunicii prinde și ea. Urmează în caiet o poezioară de dragoste, care se sfârșește brusc, după vreo două-trei mângălituri, intitulată chiar „Iubire”: „Ce e iubirea?/ Am întrebat/ E între o fată și un băiat/ Iubirea este/ Dragostea de mamă/ Și între oameni, toți de-o seamă. Ea este un sentiment plăcut”. Iar pe ultima pagină a caietului, care era unul cu pătrățele, niște socoteli, o problemă din manualul de aritmetică, probabil:

5000 kg ceapă.

$5000 * 6 = 30\ 000$ kg grâu.

$30\ 000 * 2 = 60\ 000$ kg porumb.

$5\ 000 + 30\ 000 + 60\ 000 = 95\ 000$ kg sfeclă.

Total $5\ 000 + 30\ 000 + 60\ 000 + 95\ 000 = 190\ 000$ Kg.

(Iată – pe o foaie volantă introdusă-tre file - un fragment dintr-o *autocaracterizare*, la intrarea în UTC:)

... „Străbunicul îmi fu pădurar în Imperiul Chezaro-Crăiesc și, cu ale sale două clase primare - una în românește și una în ungurește - se producea în scris mult mai estetic ca subsemnatul, caligrafic de-a drepătul; caligrafic-ornamental. Suficientă pregătire pentru a fi un bun funcționar al statului în acele vremuri. Iar pe lângă condiții, registre cu evidența arboretului tânăr, ținea și o cronică de familie, un jurnal intim, însemnări și memorii. Plus poezioare religioase în rimă împerecheată și-mbrățișată.

Bunicul meu a lucrat ca manipulant la o exploatare forestieră. Scria și el, ordonat și metodic, registre și bonuri de casă, cu vânzări de arbori, împăduriri și despăduriri. Printre care mai rătăcea câte un vers, în rimă sau alb, alb precum coaja mestecănului și imacularea codrilor carpatini.

Iar tata mi-a stat - cum era de-așteptat - încă și mai aproape - mie și muzei... În calitatea lui de brigadier silvic, a bătut cu piciorul păduri întregi, poeni și parchete, cale de multe leghe. Fiecare pas pe care-l făcea pe cărări înalte era consemnat, inventariat, fiindcă (s-o spunem curat!), tata a întocmit, nu doar inventare de arbori, ci arborele genealogic complet al familiei, de prin 1700 până în zilele noastre... A făcut monografia comunei, în colaborare cu învățătorul - un învățător emerit, veteran de război - a scris tratate întregi despre boli și dăunătăți ai pădurii, iar eu...

În loc de spumă și cremă, eu rămasei cu drojdia de pe fund... Eu am ajuns, în același domeniu, inginer. Așa e- n viață: felcerul își face copilul medic, tablagiul îl trimite la școala de ofițeri... Diaconul - preot, grefierul - judecător, milițianul - polițist...”

După coșmarul acesta trăit pe viu, al pădurii – coșmar care trebuia să fie o relaxare! - mă trezesc deodată lângă împrejmuirea unei antene GSM. Gard de sârmă împletită, cu partea de sus ghimpată și întoarsă puțin spre exterior, spre a nu putea fi escaladat; cabină metalică gri conținând desigur aparatura – și toată tevatura – cablajul care intră în ea, vreo patru-cinci cabluri groase, paralele, care iasă neprevăzut dintr-un șanț, după ce străbătuseră un traseu subteran. „Lighenele” suspendate pe arborele metalic, la diferite altitudini, scara metalică atașată, pe care se realizează accesul la ele în caz de nevoie, pentru depanare. Ș.c.l. (nu mă pricep defel s-o descriu mai bine. Dar de asta m-am prins: e o antenă pentru extinderea acoperirii unei rețele de telefonie mobilă). La liziera pădurii. La liziera secolului XX. Peste deal se zărește secolul XXI, iar eu am pierdut drumul către canton, către pepiniera unde mă așteaptă moș tăgârță și crăiasa pădurăreasa. Către secolul meu, și începe să încolțească teama.